

kõnne ülle nattu ke ärra kahwatas, ütles ta troostiks seina jure: „Sinnu laps jääks siis muidogi eestotsa weel sinnu jure, kuni ma omma tuttawa prouaga sia tullen ja sa isi sedda kallist innimest tundma saad. Minnu arwates olleks sinnu wannem tüttar talle üsna parras ollewad, temmal on üks illus näggu ja pässiks heaste sakste rietesse.“

„Kas Trutat wõi?“ küsis emma kohkunud healega. „Kuis ma tedda wõin ärraanda? temma on jo mo koddohoidja, kui ma wälja tööse lähhan — ilma temmata ei wõiks ma jo jalga maeast wälja wia ja ka muido woib ta mind igga pididi aidata.“

„Seal woib sul küll õigus olla,“ wastas tohter, „ja ma ussun ka, et üks poeglaps mo tutawal weel armsam saab ollema. Wõttame siis Kristjani. Noh, tulle siis sia, Kristo, lõd mulle ka laksu; kas sa tahhad miina liina, kus igga päew saia, sealihha ja liinu praedi süaks?“

Pois watas naerdes emma peale, kes sure õhhenaga omma põlle kaapis ja sillitas. „Si,

auus herra,“ wastas emma, „Kristut ma küll ei wõi ärraanda! — temma toob mulle iggapäew nabri pumbast wet, jah ta toob sedda na illusti ja heamelega, kas polle tõssi, Kristo? Teie teate jo isigi, auus herra, et wet ikka maeas tarwis on ja Kristo toob sedda.“

„Noh, se kolmas on jo ka üks pois,“ ütles tohter naerdes, „Mihkel on ta nimmi?“ — „Jah Mikku!“ kostis emma, „ta aitab Kristole wet tua; nad on jo mõllemad weel na wäetimad, et nad üksipäiniis middagid tehtud ei sa; nad toowad wahhekaikaga kahhekesi wet.“ — „Siis sa ei wõi Mikkut ka mitte anda?“ usutas tohter naljase naeruga. — „Mikkut küll mitte! ka on temma omma sindimisest jadi ikka se keige parrem laps olnud; ilmaški polle temma parrast sedda keige wahhemadki pahhandust olnud.“

„Küllap meie siis ikka ühhe tütreaga peame rahhul ollema,“ ütles tohter, arwates peaaegu ilma nõuta jääwad; „selle neljandama nimme ollen ma ärraunnustanud.“ — „Kreta, hüame meie tedda; temma ristiemma nimmi olli Mar-